

Гео Милев

Змей

Мене ме, мамо, змей люби...

Остави ме!
– Змей Огнен е моят любовник!
Посред пламък и вихри гръмовни
– змейове с бели жребци,
в златни каляски змеици –
с развени
далече
крила
всяка вечер
той идва при мене.

Ела!

Притисни ме с безумни, свирепи ръце
до своята люспеста гръд от червени звезди,
до своето зверско сърце,
мокро в морава кръв:
вземи, изгори ме с пламтящата стръв
на своите целувки –
грабни ме оттук ти,
отлети,
отнеси ме
– далече, далече, далече –
зад гори, планини, стръмни бездни и гробища,
в своето царство без име
– о сън! о чудовище! –
дето няма ни ден, ни година, ни утро, ни вечер:
Там!
О знам:
Ти си Той!
Не отхвърляй едничката моя молба,
изпълни ми едничкото искане –
ах... стой! –
Подир знойна и страшна борба,
в безсъзнание, няма да знам –
и ще чезна – аз гола –
в скверната сладост на твоят притискане
– не, не, не! –

Аз падам надолу
– с мене ти –
летим
през огън и дим, и звезди,
зелени въртопи змии,
настръхнали копия,
– по невидими стръмни пътеки –
трясък и прах,
кисък и звън;
не, не, не! –

Ах!

– Пробуда:
камбанният звън.
В зората на местност безлюдна
оплаквам връх своите меки
колене

чудовищния труп на моя сън.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11310>]